

Sygn. akt II Ca 1283/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Szaj (spr.)
Sędziowie:	SO Marzenna Ernest SO Sławomir Krajewski
Protokolant:	sekr. sądowy Anita Czyż

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 marca 2017 roku w S.

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Gminie M. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 17 czerwca 2016 roku, sygn. akt III C 535/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powoda A. K. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSO Marzenna Ernest SSO Tomasz Szaj SSO Sławomir Krajewski

Sygn. akt **II Ca 1283/16**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie z powództwa A. K. przeciwko Gminie M. S. o zapłatę, sygn. akt III C 535/16:

I. zasądził od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powoda A. K. kwotę 2.370,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 maja 2015 roku do dnia zapłaty

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

III. zasądził od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powoda A. K. kwotę 1.338 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł powyższy wyrok na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 21 kwietnia 2010 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I Nc 565/10 z powództwa Gminy M. S. przeciwko m.in. A. K. o zapłatę wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został uznany za prawomocny z dniem 16 czerwca 2010 roku.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2010 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie nadał powyższemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

W dniu 18 kwietnia 2014 roku A. K. złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty oraz wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości z uwagi na to, że od 2004 roku nie zamieszkuje pod adresem podanym w pozwie, tj. w S. przy ul. (...), w związku z czym nakaz zapłaty nie został mu prawidłowo doręczony, a ponadto nie ponosi odpowiedzialności z tytułu opłat za ten lokal za sporny okres.

Postanowieniem z dnia 12 września 2014 roku wydanym w sprawie I Nc 565/10 Sąd odrzucił wniosek A. K. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu uznając, że nie uchybił on terminowi do wniesienia sprzeciwu.

Postanowieniem z dnia 15 października 2014 roku w sprawie I Nc 565/10 Sąd umorzył postępowanie w sprawie z uwagi na zawarcie przez strony ugody, na podstawie której Gmina M. S. cofnęła powództwo w stosunku do A. K. w całości oraz zobowiązała się do zwrotu kwoty 600 zł z tytułu kosztów procesu.

Powyższe postanowienie uprawomocniło się z dniem 23 października 2014 roku.

W dniu 14 listopada 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie K. K., w sprawie o sygn. akt Km 1677/10 z wniosku Gminy M. S. wszczętej na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 2010 roku w sprawie I Nc 565/10 i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 21 czerwca 2010 roku, dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę A. K. osadzonego w Areszcie Śledczym w S..

W toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1677/10 wyegzekwowano od A. K. następujące kwoty: w dniu 23 grudnia 2013 roku 282,06 zł, w dniu 27 stycznia 2014 roku 284,59 zł, w dniu 26 lutego 2014 roku 303,16 zł, w dniu 28 marca 2014 roku 439,12 zł, w dniu 24 kwietnia 2014 roku 295,09 zł, w dniu 29 maja 2014 roku 295,09 zł, w dniu 26 czerwca 2014 roku 307,30 zł i w dniu 29 lipca 2014 roku 163,98 zł, to jest łącznie 2 370,39 zł.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1677/10 w części co do A. K. zostało umorzone na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

W dniu 19 maja 2015 roku A. K. wezwał Gminę M. S. do zwrotu należności wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Nc 565/10, który został uchylony podając, że należności te stanowią nienależne świadczenie.

W dniu 23 grudnia 2014 roku Gmina M. S. zawarła porozumienie z Towarzystwem Budownictwa (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w którym w punkcie 7 ust. 4 postanowiono, że należności z tytułu najmu, dzierżawy lub bezumownego korzystania według stanu na dzień 31 grudnia 2014 roku, w zakresie dotyczącym m.in. nieruchomości przy ul. (...), stanowią wierzytelności Towarzystwa od najemców i bezumownych użytkowników, że wierzytelności te będą dochodzone przez Towarzystwo oraz że korekty wynikające z rozliczeń za okres do dnia 31 grudnia 2014 roku odpowiednio zwiększają lub zmniejszają stan tych wierzytelności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne niemal w całości.

Sąd wskazał, że powód domagał się od pozwanej zwrotu kwot wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym

wydanego w sprawie I Nc 565/10 (późniejsza sygn. akt I C 1281/14) i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, który następnie utracił moc na skutek wniesionego przez A. K. sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Sąd podniósł, iż podstawę prawną roszczenia stanowił zatem przepis art. 410 § 2 k.c. Wskutek prawidłowego wniesienia przez A. K. sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 565/10 odpadła bowiem podstawa świadczenia w postaci tytułu wykonawczego.

Sąd uznał, iż powód w toku niniejszego postępowania wykazał, że nakaz zapłaty wydany w sprawie I Nc 565/10 utracił moc. Okoliczność ta wynika zdaniami Sądu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy I Nc 565/10, z których powód wniósł o przeprowadzenie dowodu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 roku, a mianowicie sprzeciwu od nakazu zapłaty z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, postanowienia z dnia 12 września 2014 roku o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu i protokołu rozprawy z dnia 15 października 2014 roku, które dowodzą tego, że Sąd niewątpliwie uznał sprzeciw A. K. od nakazu zapłaty za wniesiony w terminie. Sąd dopuścił dowody z powyższych dokumentów uznając, że ich przeprowadzenie na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 roku nie spowoduje zwłoki w postępowaniu z uwagi na to, że akta sprawy I Nc 565/10 zostały już uprzednio dołączone do akt niniejszej sprawy. W tej sytuacji zarzut pozwanej, że powód nie udowodnił faktu utraty mocy orzeczenia wydanego w sprawie I Nc 565/10 okazał się pozbawiony podstaw.

Pozwana nie kwestionując faktu, iż w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. Km 1677/15 wszczętego na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Nc 565/10 wyegzekwowała od A. K. kwotę 2 370,39 zł podniosła, że rozporządziła uzyskaną korzyścią na rzecz osoby trzeciej bezpłatnie i w związku z tym – stosownie do treści art. 407 k.c. – obowiązek wydania korzyści przeszedł na tę osobę, na dowód czego przedstawiła porozumienie z dnia 23 grudnia 2014 roku zawarte z Towarzystwem Budownictwa (...) sp. z o.o. w S., w którym w § 7 ust. 4 postanowiono, że należności z tytułu najmu, dzierżawy lub bezumownego korzystania według stanu na dzień 31 grudnia 2014 roku stanowią wierzytelności Towarzystwa od najemców i bezumownych użytkowników oraz będą dochodzone przez Towarzystwo.

Sąd podniósł, iż z zaświadczenia z dnia 21 grudnia 2015 roku (k. 11) wynika, że ostatnia z kwot została wyegzekwowana od A. K. w dniu 29 lipca 2014 roku przez Gminę M. S., natomiast z treści powyższego porozumienia wynika, że objęte były nim należności przysługujące od dłużników według stanu na dzień 31 grudnia 2014 roku. Skoro należność w kwocie 2 370,39 zł została wyegzekwowana przez Gminę M. S. od A. K. przed dniem 31 grudnia 2014 roku, to nie sposób zdaniami Sądu uznać, by była ona objęta porozumieniem z dnia 21 grudnia 2015 roku i stała się wierzytelnością Towarzystwa. W konsekwencji – w oparciu o treść porozumienia z dnia 23 grudnia 2014 roku – nie sposób uznać, by pozwana rozporządziła uzyskaną korzyścią na rzecz osoby trzeciej. Niezależnie od powyższego wskazano, że w świetle art. 409 k.c., nawet gdyby pozwana rozporządziła wyegzekwowaną od A. K. należnością w kwocie 2 370,39 zł na rzecz osoby trzeciej, to i tak ciążący na niej obowiązek wydania korzyści nie wygasłby. Pozwana podając w pozwie złożonym w sprawie I Nc 565/10 adres A. K.: ul. (...), S., który ustaliła na podstawie danych meldunkowych bez uprzedniej weryfikacji czy A. K. pod tym adresem zamieszkuje winna w ocenie Sądu liczyć się niewątpliwie z tym, że podany przez nią adres może okazać się nieprawidłowy, co skutkować będzie nieprawidłowym doręczeniem odpisu nakazu zapłaty wydanego w sprawie i w konsekwencji odpadnięciem podstawy prawnej egzekwowanego świadczenia w przypadku utraty mocy nakazu zapłaty wskutek prawidłowego wniesienia sprzeciwu przez A. K.. Okoliczność, że adres A. K. podany przez Gminę M. S. w pozwie złożonym w sprawie I Nc 565/10 był nieprawidłowy została przesądzona przy okazji rozpoznawania przez Sąd wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w w.w. sprawie.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd podniósł, iż nie sposób uznać, by spełnienie przez powoda świadczenia czyniło zadość zasadom współżycia społecznego. Kwota 2 370,39 zł wyegzekwowana na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Nc 565/10 stanowiła należność z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu położonego w S. przy ul. (...) w okresie, w którym A. K. – według treści sprzeciwu – w lokalu tym nie zamieszkiwał i w związku z tym nie miał obowiązku uiszczania żadnych opłat za ten lokal. W toku postępowania w sprawie I Nc 565/10 Gmina M. S. cofnęła zresztą w całości pozew przeciwko A. K. rezygnując z

dowodzenia, że w spornym okresie zamieszkiwał on pod adresem podanym w pozwie i że w związku z tym należność dochodzona pozwem jej przysługuje. Również w toku niniejszego postępowania powódka nie przejawiała w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej podając jedynie, że żądanie powoda należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, albowiem to powód doprowadził do takiej sytuacji, że Gmina M. S. nie miała wiedzy o tym, że nie mieszka on pod adresem podanym w pozwie złożonym w sprawie I Nc 565/10, bo nie wymeldował się spod adresu: ul. (...), S.. Tymczasem A. K. – jak wynika z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 565/10 – lokal ten opuścił już w 2004 roku, kiedy to trafił do Pogotowia (...), w którym przebywał niemal trzy lata, i już do tego lokalu nie powrócił. W chwili opuszczania lokalu był zatem osobą niepełnoletnią, od której trudno wymagać dopełniania takich formalności jak informowanie właściciela lokalu o fakcie jego opuszczenia z uwagi na przymusowe umieszczenie w Pogotowiu (...).

Sąd uznał, iż w świetle art. 411 pkt 1 k.c. nie ulega wątpliwości, że powód, od którego świadczenie zostało wyegzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego, zachował prawo domagania się jego zwrotu. Spełnienie świadczenia nastąpiło bowiem w tym przypadku w celu uniknięcia przymusu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 370,39 zł, której to wyegzekwowania od powoda pozwana w toku niniejszego postępowania w żaden sposób nie zakwestionowała.

Roszczenie o odsetki Sąd Rejonowy oparł na treści art. 481 § 1 k.c. Sąd wskazał, iż powód wezwał pozwaną do zapłaty pismem z dnia 18 maja 2015 roku, przy czym wezwanie to obejmowało całą należność wyegzekwowaną od niego w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 1677/15. Pismo to zostało doręczone pozwanej najwcześniej w dniu 19 maja 2015 roku, co wynika z zamieszczonej na nim adnotacji, w związku z tym od dnia 20 maja 2015 roku pozwana pozostaje w opóźnieniu co do kwoty 2 370,39 zł. Z tego względu odsetki ustawowe od kwoty 2 370,39 zł Sąd Rejonowy zasądził od dnia 20 maja 2015 roku, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana i zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu I i III zarzuciła mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż powód prawidłowo wezwał pozwaną do zapłaty dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 455 k.c., art. 476 k.c. i art. 481 § 1 k.c. poprzez błędne ich zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie przez Sąd niewłaściwego okresu początkowego naliczania odsetek od należności głównej,
3. naruszenie przepisów postępowania co miało wpływ na wynik postępowania, tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne uznanie, iż wydruk pisma zatytułowany wezwanie do zwrotu świadczeń nienależnie pobranych stanowi wezwanie pozwanej do zapłaty.

W związku z powyższym wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez zmianę wyroku i zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych (również za postępowanie odwoławcze). Ewentualnie wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji - pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu apelująca podniosła, iż Sąd pierwszej instancji w ustaleniach faktycznych stwierdził, iż w dniu 19 maja 2015 r. powód wezwał pozwaną do zwrotu należności wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego

prowadzonego na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Nc 565/10, który został uchylony. Powyższe ustalenie dokonane na podstawie załączonego do pozwu wydruku pisma zatytułowanego wezwaniem do zwrotu świadczeń nienależnie pobranych jest w ocenie skarżącej sprzeczne z treścią zebranego w sprawie materiału.

W ocenie apelującej załączony przez stronę powodową wydruk, który nie jest w ogóle podpisany nie może być uznany za wezwanie do zapłaty skierowane do strony pozwanej. Co więcej strona powodowa poza wydrukiem pisma nie przedstawiła żadnego dowodu w postaci potwierdzenia doręczenia stronie pozwanej tego wydruku. Wobec tego uznano, iż Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął, że powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 18 maja 2015 r. i jako początkowy moment naliczania odsetek za opóźnienie przyjął 20 maja 2015 r. Prawidłowy okres od którego należałoby liczyć odsetki za opóźnienie powinien być określony jako data złożenia pozwu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie obu instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wymaga podkreślenia na wstępie, iż w myśl art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Z treści cytowanego przepisu wprost wynika, że sąd drugiej instancji ma obowiązek rozpoznania sprawy jedynie w takim zakresie, w jakim nastąpiło zaskarżenie apelacją orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jest zgodne z założeniem, iż o zakresie rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy decyduje skarżący (tantum devolutum quantum appellatum). W wypadku zatem, gdy dochodzi do częściowego zaskarżenia orzeczenia, pod względem podmiotowym lub przedmiotowym, sąd drugiej instancji kontroluje orzeczenie sądu pierwszej instancji i postępowanie przed nim jedynie w takiej części, w jakiej doszło do zaskarżenia. W pozostałym zakresie, stosownie do art. 363 § 1 i 3 k.p.c., orzeczenie staje się prawomocne, chyba że objęte zostało apelacją wniesioną przez inny podmiot albo zachodzą wyjątki przewidziane ustawą (vide uchwała SN z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 85/06, Legalis nr 78825).

W niniejszej sprawie wskazania zatem wymaga, iż na etapie postępowania odwoławczego spór dotyczył tylko terminu początkowego naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozwaną Gminę M. S..

Sąd Okręgowy dokonując ponownego rozpoznania sprawy w zakresie wyznaczonym granicami apelacji doszedł do wniosku, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanego mu naruszenia.

Przypomnieć należy, iż Sąd Rejonowy przyjął koncepcję, że w analizowanej sprawie odsetki należy zasądzić od dnia 20 maja 2015 roku, tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej pisma z dnia 18 maja 2015 roku obejmującego wezwanie do zapłaty. W wywiedzionej apelacji podnoszono zaś, iż winny być one zasądzone dopiero od dnia wyrokowania.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c., wierzycielowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń pieniężnych przysługują odsetki za czas opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki te są należne wierzycielowi od dnia, w którym dłużnik popadł w zwłokę ze spełnieniem świadczenia. W tym kontekście koniecznym jest przytoczenie również treści art. 476 k.c., z którego wynika, iż dłużnik popada w opóźnienie, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W związku z tym, podstawowe znaczenie dla ustalenia, czy powstał po stronie pozwanej stan opóźnienia, ma określenie, kiedy pozwana powinna była spełnić świadczenie na rzecz powoda.

Oceniając znajdujące się w aktach niniejszej sprawy wystosowane przez powoda wezwanie z dnia 18 maja 2015 roku do zwrotu świadczeń nienależnie pobranych (k. 12) istotnie należy uznać, iż nie należy ono do typowych,

bowiem brak w nim wskazania kwoty, której zwrotu powód się domaga. Okoliczność ta, oceniania przez pryzmat okoliczności ustalonych w toku analizowanego postępowania, nie mogła jednakże wpłynąć na zmianę wydanego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia.

W tym względzie podnieść należy, iż w aktach o sygn. I C 1281/14 znajduje się pismo datowane na dzień 24 września 2014 r., w którym to apelująca Gmina M. S. cofnęła powództwo i zrzekła się roszczenia wobec pozwanego w tej sprawie A. K.. W konsekwencji powyższego Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 15 października 2014 roku umorzył postępowanie w sprawie. Analizując powyższe przyjąć należy, iż już przeszło pół roku przed wystosowaniem przez powoda A. K. pisma wzywającego do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia Gmina M. S. winna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu pobranych powodowi kwot. Twierdzenie to jest tym bardziej uzasadnione, jeżeli weźmie się pod uwagę, iż pozwana dysponuje szerokim aparatem księgowym oraz obsługą finansową i prawną. Działając przy pomocy profesjonalnego pełnomocnika i cofając powództwo musiała mieć zatem świadomość, że świadczenie wyegzekwowane przez nią od A. K. jest świadczeniem nienależnym i podlega zwrotowi. Co więcej z treści pisma z dnia 18 maja 2015 roku wynika sygnatura akt sądowych, których to wezwanie dotyczy, a z jego treści podstawa roszczenia powoda. W tej sytuacji nie nastąpiło również trudności wyliczenie kwoty, która winna być powodowi zwrócona.

Tym samym wezwanie do zapłaty z dnia 18 maja 2015 roku należy uznać za skuteczne, tym bardziej iż z odpowiedzi na pozew nie wynika, aby było ono przez pozwaną w ogóle kwestionowane. Należy wręcz zwrócić uwagę, że to pozwana w odpowiedzi na pozew skazała, iż to właśnie od tego wezwania należy liczyć odsetki za opóźnienie, a nie zaś jak chciał tego pierwotnie powód od dnia ściągnięcia poszczególnych kwot przez komornika sądowego.

Błędnie apelująca przyjęła zatem, że dopiero w momencie wyrokowania możliwe było zasądzenie odsetek na rzecz wygrywającego przedmiotowe postępowanie powoda. W omawianej sprawie bowiem zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i stanowiło nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika, skłaniając go do jak najdłuższego zwlekania z zapłatą należnego od niego świadczenia pieniężnego, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 roku, sygn. akt II CKN 725/98, OSNC rok 2000, nr 9, poz. 158, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 października 2013 roku, sygn. akt I ACA 422/13).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe zaś apelacja jako nieuzasadniona na mocy art. 385 k.p.c. podlega oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1. sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. sentencji wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Mając powyższe unormowania na względzie Sąd Okręgowy wskazuje, iż w rozpatrywanej sprawie apelacja pozwanej okazała się w całości niezasadna, a więc to pozwana w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. jest stroną przegrywającą sprawę w postępowaniu apelacyjnym. Koszty postępowania apelacyjnego powoda wyniosły 600 zł, a stanowi je w tej wysokości wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego tę stronę, które przy uwzględnieniu wysokości stawki minimalnej, zostało ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

SSO Marzenna Ernest SSO Tomasz Szaj SSO Sławomir Krajewski